ЦІНА 1 КРБ.

перець

№ 4. КИЇВ, ЛЮТИЙ 1947 р.

ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ

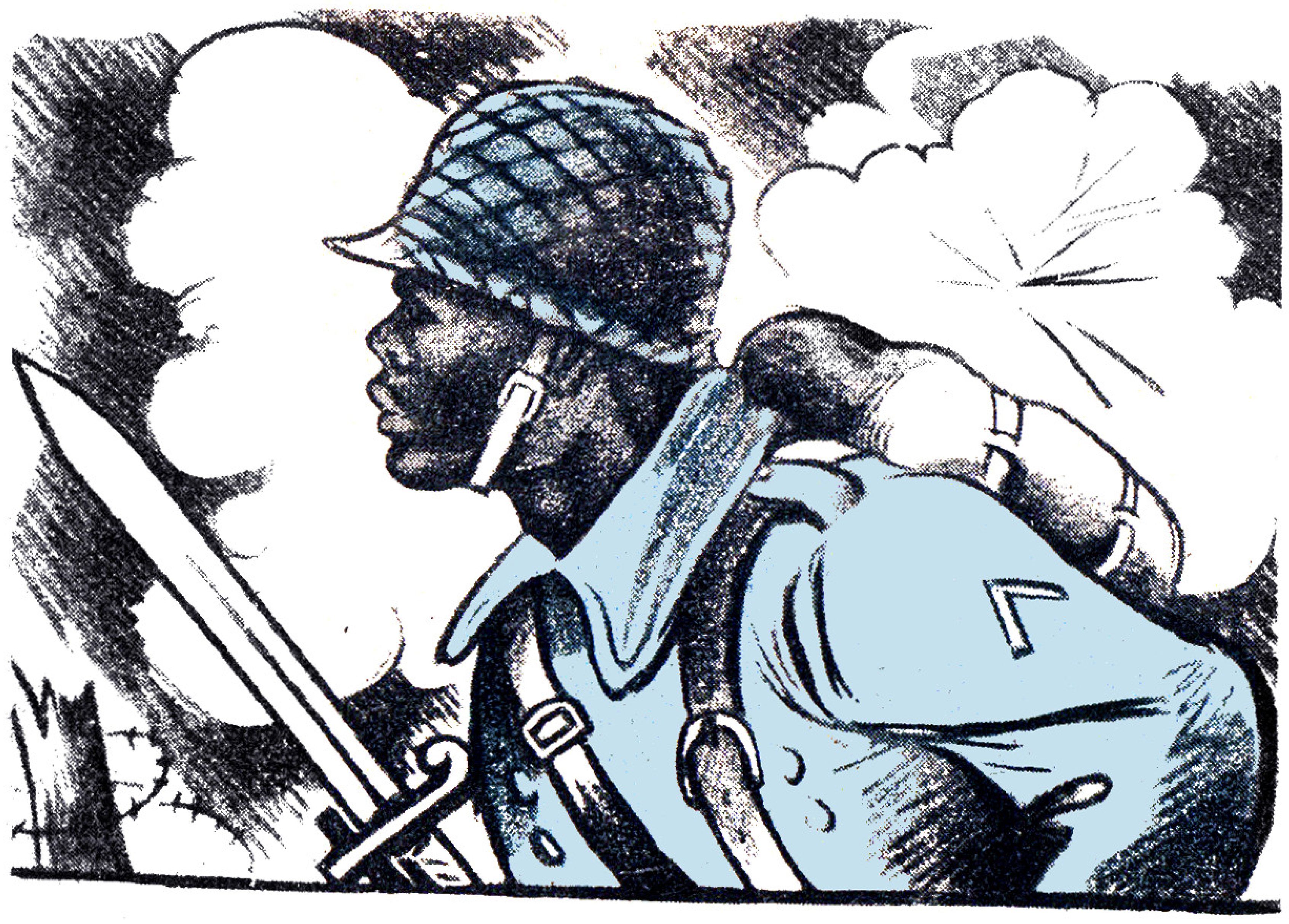

Малюнок В. Литвиненка

БЛИСКУЧІ ДЕТАЛІ З БІОГРАФІЇ ЮВІЛЯРА

В ДЕМОКРАТИЧНІЙ АМЕРИЦІ

Малюнки О. Козюренка

Негр Том захищав Америку від фашистського варварства.

А захистити негра Тома від фашистського варварства в Америці нікому.

Як німцеві зуби „лікували“

Повертались ми з фронту через буковинські села у свій край над Дніпром.

Машинами їхали.

Стемніло. Попросили дозволу в одного господаря і заїхали переночувати.

За вечерею познайомились ближче, розговорились. Звісно, про бої про те, як німців лупцювали.

— А тепер я скажу! — обізвався господар хати — коваль Микола Дубчук. — Хоч я і старий, а теж одного німчая коцнули. Кажу «коцнули», бо не сам ішов на нього в наступ, а вдвох з сусідом.

Було це тоді, коли люди саме квасолі микали. Іду я з кузні по колесо для фіри, аж бачу біля стежки в кукурудзі лежить німець. Обірваний, писок йому скривило набік, шия худа та довга, а голова раз по разу тіпається, як на белебені. Обріс щетиною, мов свинячий хвіст.

Дивлюсь я на нього і кажу:

— Мабуть, пане, завоювали собі будиночок у Москві та оце спішите за своєю німкенею, що так захекались! Видно, що ви сильно заслужений, бо он як скрутило.

Подивився він на мене лютими-прелютими очима:

— Застрелю... — кричить, — ти не відаєш, що значить бути під руськими снарядами і бомбами.

— Ви не сердьтеся, — кажу йому. — Я бачу, що трохи прихворюєте. Ваш писок он як зігнуло. Мабуть, зуби болять. А я файний зуболік. крім мене в селі більше нікого не знайдете. Ходімо, у мене є все ремесло, щоб вирвати того зуба.

Бачу, підводиться німець, щоб йти. Я тоді кивнув до Анички, дочки своєї, щоб пішла за Нестором, сусідом моїм, на всякий випадок.

Завів його в хату, посадив на стілець. Він як залупає очима.

— Не хвилюйтесь, — кажу, — і не дригайтесь, як болячку рватиму. Де у вас болячий зуб?

Відкрив німець пащеку, встромив туди пальці і показує мені зуби.

— Ага, бачу! — І заметушився, вроді струменти підбираю. Сидить він отак, вивалив очі і сопе та мукає.

— Терпіть, — кажу, — все буде файно, навіть боліти не буде.

Тут і Нестір надійшов. Глянув і пирхнув зо сміху. Я кивнув на нього, мовляв, мовчи, а то все діло зіпсуєш. Показав йому чересло, що валялося під лавкою. Взяв його. Нестір за спину і підійшов ззаду до німця.

— Ой, як же той чоловік бідує, коли болять зуби, — каже Нестір хитаючи головою та прицмокуючи.

— Ти, — кажу, — інструментом лікуй, а я словами буду зашіптувати

— Оце тобі, кажу, собако, за те, що ти наш народ мучив!

А Нестір, після моєї примовки, як трахне!

Більше на зуби він не жалівся. Залікували!

В. ПОБІГАЙ

Дами і сигари

Був на нашому фронті знатний снайпер Михайло Іванович Шуляков, колишній коваль Ніжинського обозного заводу. Щодня підковував він то одного, то двох фріців. А за 16 днів лютого 1942 року підкував їх аж 37.

Довідався про бойові успіхи Шулякова письменник Ілля Еренбург і надіслав йому невеличку посилочку з книжками й листа. Письменник вітав Михайла Івановича, бажаючи йому відмінних успіхів у полюванні на фріців.

— Я, — сказав снайпер, — відповім товаришу Еренбургу ділом. Він б'є фріца гострим словом, а я зобов'язуюсь щодня бити їх гострою снайперською кулею.

Другого дня вийшов снайпер на полювання і повернувся вбитий горем і без убитого фріца. Минув день, другий, третій. Хоч би одного фашиста підстрелив! Ніякої удачі... Шуляков аж змарнів.

— Вояки! — обурювався він, — вигнали копати окопи жінок, а самі поховалися.

22 лютого Шуляков знову вийшов на полювання. Лежить у засідці придивляється, і сумніви його беруть. Надто вже старанно працюють молодиці. Ні, наші люди на німців так не працюватимуть... Коли бачить, одна молодиця закурила, за нею друга...

— Еге, — подумав снайпер, — ці дами навіть сигари курять!.. Що ж треба бути ввічливим — вогоньком їх почастувати.

В день Червоної Армії Михайло Іванович Шуляков узяв уже на снайперську гвинтівку, а ручного кулемета. Затемна підповз він до ворожої оборони метрів за сто і заліг. А коли на світанку «молодиці» взялися за роботу, Шуляков випустив по них цілий диск. Плутаючись у спідницях, переодягнені фріци кинулися врозтіч. А 15 «дам», підковані влучними кулями снайпера, задубіли на місці.

Яків ДЕНИСЮК

Румунські замітки

Ілюстрації Грі

ВІЧНЕ ПЕРО

Постійні гості бухарестських кафе дуже люблять анекдоти. Вони самі їх вигадують, самі розповідають і самі сміються. Великою популярністю користуються у них анекдоти про уряд, особливо про колишнього міністра землеробства п. Зароні, недавно призначеного міністром кооперації. Ось один з цих анекдотів.

Але раніш слід зробити необхідні пояснення. Перше — Зароні — з селян і ще недавно сам був хліборобом. Друге — румунські селяни в переважній більшості неписьменні і замість підпису ставлять під тим або іншим документом відбиток великого пальця.

Отже, п. Зароні, призначений міністром землеробства, з'явився в приміщення міністерства. Як сільський мешканець, він довго не міг звикнути до міністерських апартаментів. Давалися йому взнаки двері з їх хитромудрими замками і защіпками. І от якось один чиновник так поквапливо стукнув дверима, що прищемив п. Зароні великий палець.

— Що ви наробили, — закричав міністр, — ви роздушили моє вічне перо!

В цьому місці гості кафе голосно хіхікають і самовдоволено потирають руки, хоч їм відомо, що п. Зароні — людина всебічної культури й має університетську освіту.

Розповідають, що цей анекдот дійшов до самого п. Зароні і став йому в пригоді.

Сидить, наприклад, у приймальні міністра поміщик, який прийшов клопотати про повернення націоналізованої в нього землі. Секретар доповідає міністрові про відвідувача. «Хай зайде» — дозволяє міністр, а сам у цей час замотує носовою хусточкою великий палець правої руки. Поміщик довго викладає свою скаргу, і міністр начебто з ним погоджується. Тоді поміщик простягає міністрові прохання.

— Підпишіть, — благає він.

— З великою б охотою підписав, але не можу, — відповідає міністр. — Не маю ніякої фізичної можливості.

І показує поміщикові замотаний палець.

— Хіба ви не чули про нещастя, що трапилось зі мною? — запитує він.

Поміщик згадує анекдот, почутий в кафе, ховаючи посмішку, белькоче: — Чув, чув... Але... хіба це було насправді?

— На жаль, так. Мій лікар сказав, що я не зможу підписувати ніяких паперів щонайменше на протязі року, так що при всьому бажанні допомогти не зможу.

І поміщик виходить, як кажуть, з носом.

Коли про це розповідають постійним гостям ухарестських кафе, вони чомусь не хіхікають не потирають самовдоволено рук.

ГОСТІ З-ЗА ОКЕАНУ

Восени минулого року під час виборів до румунського парламенту у Бухарест з'їхалось чимало іноземних кореспондентів. Прибули й представники багатьох газет Англії та США.

Після виборів у прем'єр-міністра п. Петру Гроза відбувалась прес-конференція. Заморські гості засипали прем'єра запитаннями про перешкоди, які начебто чинив уряд виборцям.

— Скажіть, чому була оточена військами Королівська площа? — запитували вони.

— Цього не було. Коли ви бачили оточення? — в свою чергу запитав прем'єр.

— Об одинадцятій годині ранку.

— Але я в цей час прогулювався на площі і не помітив там ніяких військ, — говорив прем'єр.

— Пробачте, але ви нам розповідаєте казки! — нахабно заперечували кореспонденти.

— Як же, я там був і мене всі бачили, — настоював прем'єр. Потім він раптом посміхнувся і радісно вигукнув: — Ось він мене бачив і навіть сфотографував. — І прем'єр показав на якогось кореспондента. Всі розступились і побачили низенького чоловічка в формі офіцера американської армії. Він явно знітився. І закортіло ж йому фотографувати прем'єра саме в той момент, коли колеги так вдало «зареєстрували» оточення військами Королівської площі! Чоловічок сховався за чиюсь спиною і більше вже не показувався. Тимчасом шановні гості, забувши про конфуз, сипали вже нові запитання:

— Скажіть, чи правда, що ваш родич заарештований комуністами?

— Мій родич вдома, — відповів прем'єр. — Півгодини тому я розмовляв з ним по телефону.

— О, ні, на цей раз ви нас не переконаєте. Ми маємо незаперечні дані, — твердили гості.

Так вони сперечалися на протязі доброї години.

По закінченні прес-конференції всіх запросили до буфету. Але серед кореспондентів не видно було наших колег в костюмах кольору хакі.

— В чім справа? — запитав я у своєї сусідки — кореспондента Белградського радіо.

— Як, хіба ви не помітили? — відповіла вона, показуючи на групу людей, що оточила прем'єра. — Бачите, поряд з прем'єром стоїть високий мужчина. То його родич.

Так ось чому зникли заморські гості! Єсть поговірка: репортера ноги годують. Репортерові часто потрібно не тільки вчасно прийти, але і вчасно піти.

„ДРЕПТАТЯ" ТА ЇЇ ДВІЙНИК

Живе в Бухаресті одна газетка, зветься вона «Дрептатя». І хазяїном її є Юліу Маніу. «Дрептатя» в перекладі означає «справедливість», і в ім'я «справедливості» ця газетка брехала і вигадувала, що хотіла і як хотіла. Дні «Дрептаті» минали спокійно, безтурботно, ніхто її не бентежив, ніхто не турбував. Так тривало доти, доки у «Дрептаті» не з'явився двійник. Цим двійником стала молодіжна газета «Стрембататя» («Кривизна»).

Збреше що-небудь «Дрептатя», — «Стрембатятя» викриває її. Пустить «Дрептатя» якунебудь утку, — «Стрембатятя» негайно повідомить, в якому гнізді ця утка вилупилась.

Напередодні виборів «Дрептатя» надрукувала величезне звернення до селян із закликом голосувати за кандидатів націонал-цараністської партії, обіцяючи виборцям всякі блага.

«Стрембатятя» негайно підтримує цей заклик. Так, селянам треба голосувати за цараністів. Чому? Та хоча б тому, що цараністи, прийшовши до влади, не допустять, щоб селяни гнули спину на своїй землі, а колишні поміщики байдики били. Ні, вони повернуть землю поміщикам і хай вони в поті лиця обробляють її, а селянам залишиться тоді тільки попивати пиво і закушувати мамалигою.

Як відомо, цараністи провалились на виборах. «Дрептатя» виступила з протестом, називаючи вибори антидемократичними, поліційними і т. д.

Протестує, звичайно, і «Стрембатятя». Вона пише, що ми — цараністи — не можемо визнати вибори з багатьох причин.

Перше. Уряд нарочито так влаштував, що в день виборів була прекрасна погода, і сонце — ця зброя уряду (сонце — виборчий знак блоку демократичних партій. — **М. С.**) — яскраво сяяло весь день, тероризуючи населення.

Друге. В день виборів за розпорядженням уряду були закриті всі шинки і винні крамниці, тому ми були позбавлені своєї найсильнішої ідеологічної зброї.

Так і живуть тепер ці дві бухарестські газети «Дрептатя» і «Стрембатятя».

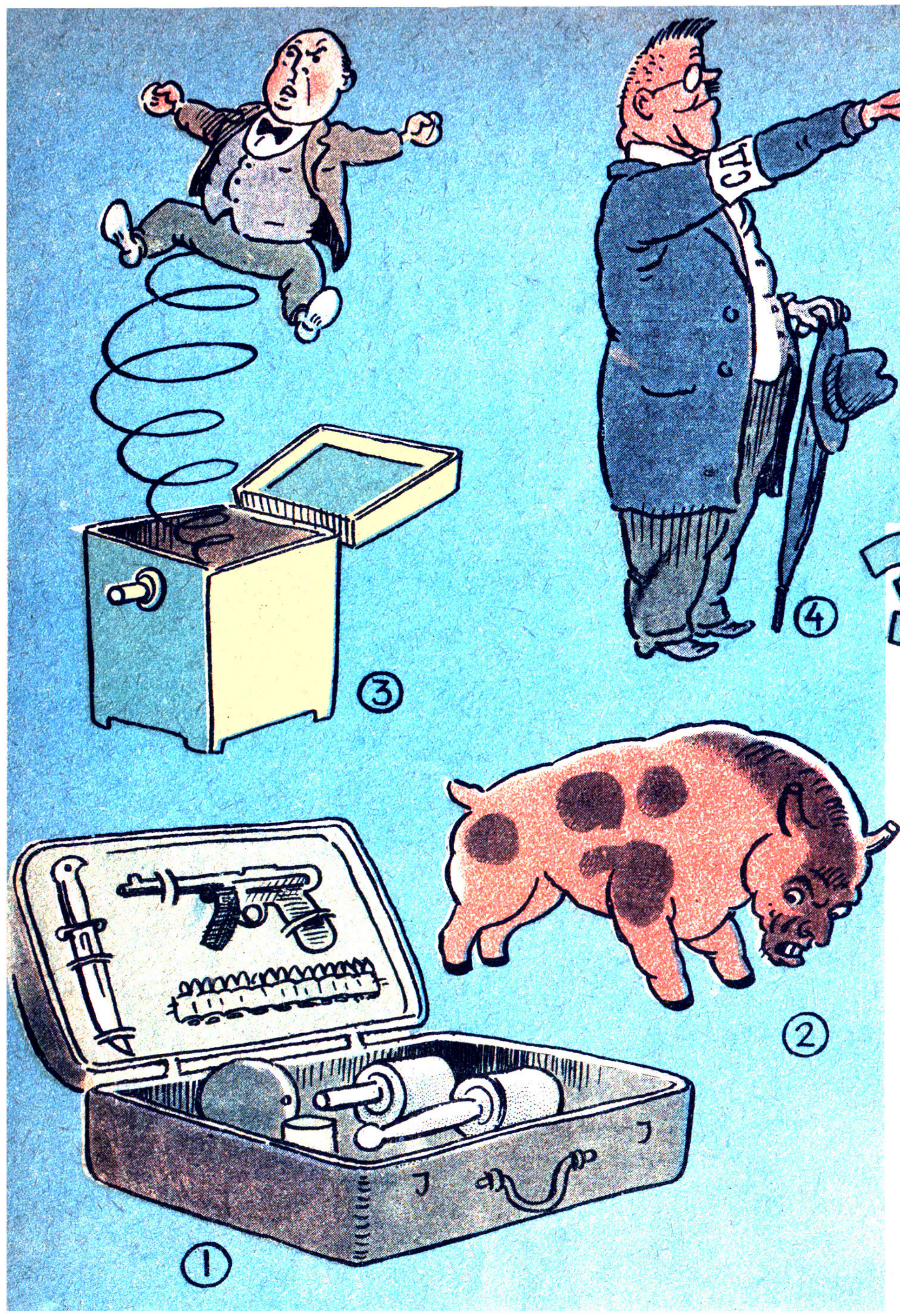
І все було б добре, та біда в тому, що тираж «Дрептаті» за останній час чомусь став катастрофічно падати, а тираж «Стрембататі» — зростати. Кажуть, що він досягає тепер небаченої для Румунії цифри — 200—250 тисяч примірників.

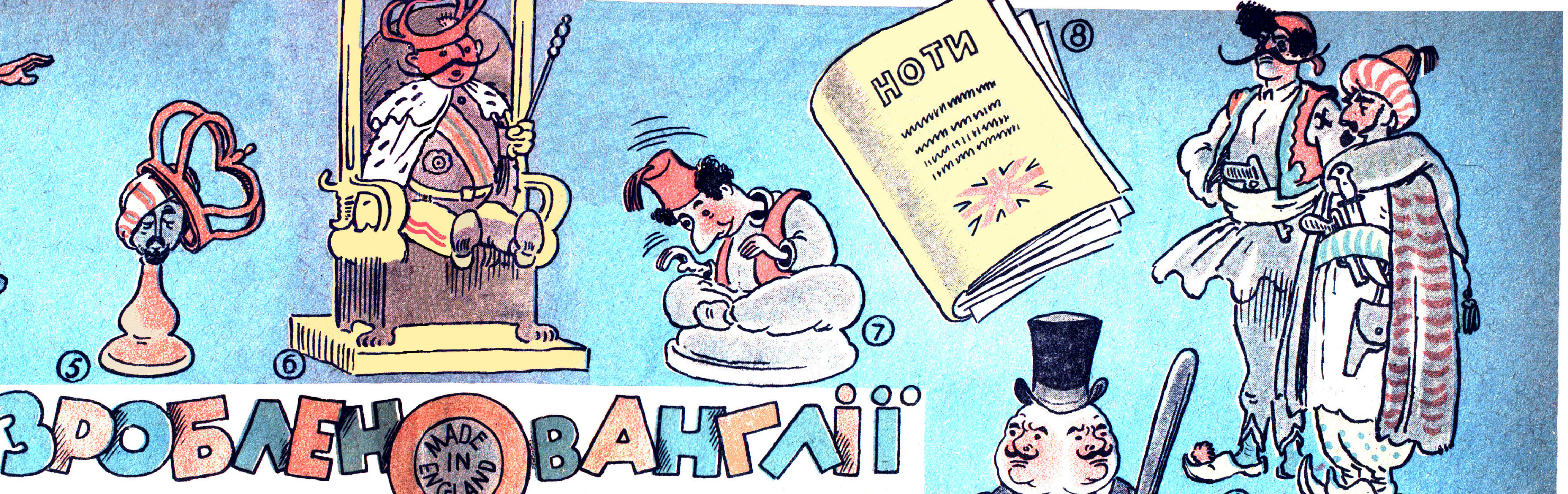
Що й говорити, клопітка справа проголошувати в наші дні «справедливість». В цьому редактори «Дрептаті» переконуються дедалі більше.

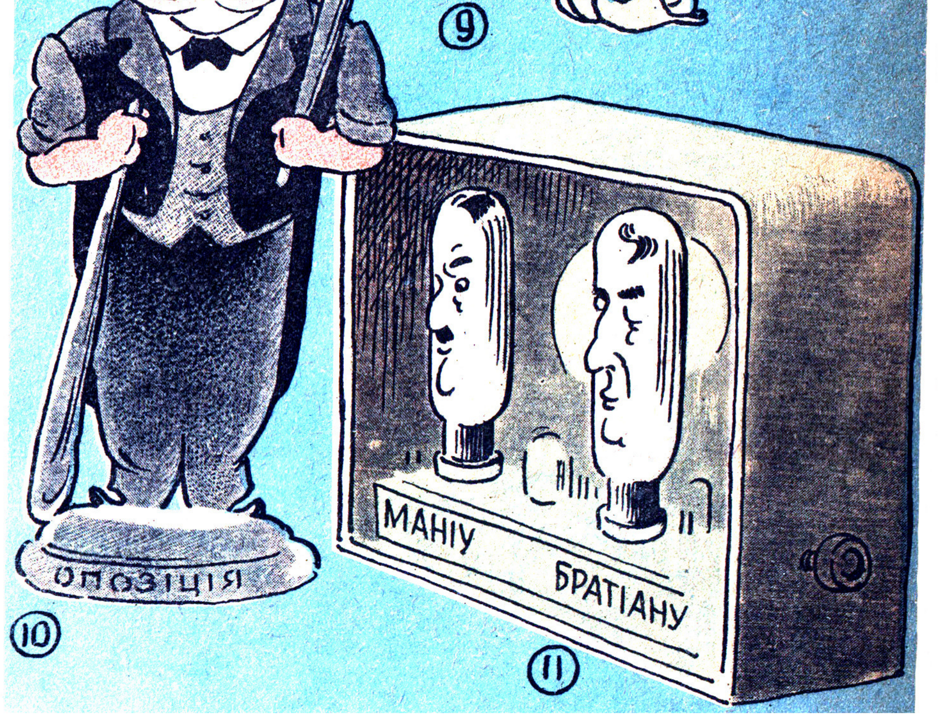
М. СЕМЕНОВ

Бухарест.

Малюнок Бе-Ша

ЗРОБЛЕНО В АНГЛІЇ

„Made in England" — стара фабрична марка. Ви її зустрінете не тільки на островах, але й далеко за межами Британії. В Лондоні недавно відкрито велику виставку товарів з цією маркою.

Виставка багата. Але нам здається, що організатори виставки чомусь надто поскромничали й не експонували тут, як говориться, цілий ряд найпопулярніших виробів.

Наш художник Бе-Ша вирішив ліквідувати цей пробіл і подати на сторінках «Перця» зарисовки з відсутніх на виставці „Made in England" речей, досить поширених в деяких інших країнах.

І так просимо знайомитись.

1. Дорожний несесер. Елегантний, зручний футляр з повним набором побутових речей. Захоплені відгуки споживачів: хітосів, усташів, лісових приятелів п. Миколайчика з «Вольності і неподлеглості».

2. Порцеляновий «Тавр». Оригіналом для цієї іграшки послужили албанські бики «Балла Комбетарі», які призначалися для англійської обробки албанської землі. Але албанці поламали «Балла Комбетарі» роги і потрощили хребет. (Це позначилося на «Таврі». В нього, як бачите, поламані роги).

3. Заводний «Миколайчик». Дуже втішна іграшка в зручній кишеньковій коробочці. Пружина найкращої англійської марки. Після легенького натиску на кнопку «Миколайчик» підскакує вгору і проголошує польською мовою англійські погляди на становище в Польщі.

4. «Шумахер» — манекен нового фюрера. Дуже розповсюджений у англійській зоні окупації Німеччини. По цьому манекену англійська окупаційна влада шиє для Німеччини новий демократичний костюм.

5. «Трансіорданська абдула». Екзотичний арабський пішак у короні. Вживається — як король у шаховій грі на Близькому Сході.

6. «Георг II». Іграшка виготовлена в одному екземплярі й подарована Цалдарісу для Греції. Королівський трон тримається на англійських штиках.

7. «Турецький болванчик» — смішна іграшка. Весь час киває головою, яка вмонтована в плечі на спеціальних англійських шарикопідшипниках.

8. Повна збірка нот на югославські, польські, болгарські, румунські та албанські мотиви. Ноти надруковані на гербовому папері найвищої якості. Особливо популярні ноти до останніх виборів у Болгарії й Польщі.

9. «Грецький хітос» та «Іранський сеїдовець». Випуск серійний. Майстерно виготовлені з усякого шмаття й покидьків. Під час війни цими фігурками любив гратися сам Гітлер. Зараз ними граються його спадкоємці в Греції та Ірані.

10. Болгарські опозиційні близнюки (різновидність сіамських) «Петков і Лулчев». Співають по англійських нотах (Див. експонат № 8).

11. Останнім у цьому розділі виставки експонується дволамповий радіоприймач для Румунії системи «Маніу-Братіану». Настройка і регулятор стандартні. Приймає виключно Лондон та США.

БЕЗ ВИНИ ВИННА

(Драматична бездія в багатьох епізодах, з прологом. Епілогу немає).

ПРОЛОГ

Випускні іспити закінчились. Учорашні студенти були сповнені райдужних мрій і вели розмови про наступну творчу роботу, про служіння мистецтву. Їх оточували педагоги, представники Комітету в справах мистецтв. Вони вітали випускників з закінченням навчання, називали їх талановитими, пророкували блискуче майбутнє.

Серед випускників була й наша молода героїня. Педагог, майстер сцени, що випестив її талант, тепло побажавши їй щастя, сказав на прощання:

— Тепер все у ваших руках.

ЕПІЗОДИ 1, 2, 3 І Т. Д.

В театрі, куди пішла працювати молода актриса, все було в руках у 50-річної героїні— прем'єрші Заїдалової: ролі, режисери і навіть сам художній керівник. В руках молодої актриси опинилися чемодани, пальто, галоші, листи та багато інших речей, які вона, за ходом дії, без слів виносила в усіх спектаклях на сцену. Так тривав рік, два, три і т. д.

Одного разу режисер урочисто сказав їй.

— Доручаю вам невеличку, але цілком самостійну й найвідповідальнішу роль покоївки... В першому акті ви, посміхаючись, винесете квіти і скажете: «Від нього». В третьому акті ви, з переляканим обличчям, винесете телеграму і скажете: «Від нього». В четвертому акті ви, з побілілим обличчям, винесете непритомну героїню і скажете: «Через нього».

— Ні, я цього не витримаю! Це вже над міру! — крізь сльози вигукнула молода актриса і, показавши рукою на режисера, прошепотіла: «Через нього» й знепритомніла.

Наша без вини винна героїня вимушена була перейти до іншого театру, де все було в руках у другої прем'єрші — Затискалової. Цій примадоні було не менше років, ніж Заїдаловій.

Такі ж «ролі» виконує наша актриса і тут. І виконуватиме доти, доки не напишуть епілогу до описаної нами драматичної бездії.

Ходять уперті чутки, що такий епілог вже давно збирається написати Комітет у справах мистецтв...

ЧЕРНІЛКО

Іноземний гумор

ЗДОГАДКА

Редактор бульварної газетки одержав анонімного листа: «Ви шахрай, бандит пера, продажний писака» і т. д. і т. ін.

Редактор стояв і думав: — Це міг написати тільки той, хто мене добре знає...

ЗРОЗУМІЛИЙ СТРАХ

Актор. — Позавчора, коли я грав Ромео, я так реально удав сцену смерті, що один з глядачів знепритомнів.

— А ти довідався, хто він такий?

— Так. Це був мій кравець.

БОРЖНИК

— Коли ти повернеш мені борг?

— В той же день, як мій дядько повернеться з Америки.

— Знову ці вигадки про американського дядюшку..

— О, ні. На цей раз цілком серйозно. Я одержав від нього телеграму.

— Браво! Що пише? Коли приїде?

— Приїде негайно, як тільки одержить від мене гроші на дорогу.

ОДНА ХВИЛИНОЧКА

В кабінет завідувача конторою «Постачзбут» постукалися раз і вдруге. Обережним рухом людина напіввідкрила двері.

— Одну хвилиночку! — різко гукнуло з глибини кабінету, і двері з грюком зачинилися.

— Ну, що? — зареготав маленький чоловічок, що зручно розсівся на канапі. — Вас, мабуть, попрохали почекати?

— Т-так! Хвилиночку!

— Присягаюсь усіма святими, що це не так вже й багато. А поки що, дорогий, присядьте... на годинку — другу.

Хтось перелистував товсту книгу. Над маленьким столиком чоловік шість шумно розв'язували кросворд.

Але тут одчинилися двері і з кабінету вийшов зав. Стало тихо. Він пройшов і кинув:

— Я швидко! На одну хвилиночку...

Повернувся зав через півтори години. За ним спробував проскочити маленький чоловічок, але зразу ж, наче опечений, вилетів назад у приймальню.

Хтось усміхнувся:

— Що, веліли зачекати ще одну хвилинку?! Їй-право, це не так уже й багато.

Але людині тепер було не до жартів.

— Та що ж це таке, товариші? Скільки ж можна? Хвилинка і ще хвилинка... Та це ж години, цілі дні! І навіщо тільки оця табличка «Прийом від і до», коли саме в ці години на прийом не потрапиш?!

Огрядний мужчина у ватяній фуфайці, що стояв поряд, сердито сплюнув:

— «Хвилиночка»!.. Та я біля свого верстата за одну хвилину розточую втулку. А за дві години, що тут стовбичу, скільки корисних речей можна зробити! І я ж тут не один. Підрахувати б, скільки коштує державі ота хвилиночка.

Знайшовся серед тих, що чекали, бухгалтер, який охоче взявся з олівцем в руці за підрахунки.

— Одна хвилина інженера-конструктора... я вас, товаришу, маю на увазі... — Бухгалтер зморщив чоло, і на папері появилась перша цифра.

— А ваша одна хвилина, товаришу шофер, — скільки коштує державі?

Він переводив погляд з одного відвідувача на другого — і рядки цифр в його блокнотику росли, росли. Люди називали свої професії, бухгалтер креслив свої підрахунки. Це так захопило всіх, що ніхто не помітив, як відчинилися двері і вийшов сам зав.

— Ну, ось, — бухгалтер стукнув рукою по блокноту, — 4200 карбованців. Чотири тисячі двісті! — проказав він виразно. І тут побачив того, кого це найбільше стосувалось.

— Ось! — подав він йому аркуш з блокноту, — вам рахунок!

Але зав був уже в пальто і кудись поспішав.

— Рахунок?.. Прошу, тільки швидше, бо я поспішаю. Одну хвилинку!

Зав ухопив рахунок, висмикнув із кишені олівця й поклав резолюцію:

«Бух. Виплатити!»

Бухгалтер-одвідувач остовпів:

— Як виплатити? Кому виплатити? Звідки виплатити? Коли вже хтось має за це платити, то тільки ви! Це ви за свою «хвилиночку» дали державі стільки збитків!

Зав дивився на одвідувачів і нічого не розумів.

— Не розумієте?

Зав потер лоба, потім ще раз подивився на папірець, ще раз потер лоба і сказав:

— Зрозумів!

Хотілося б, щоб усі зави це розуміли.

П. АФОНСЬКИЙ

ДО ПИТАННЯ ПРО СНІГОНЕВТРИМАННЯ

Малюнок К. Заруби

— Питання про снігозатримання в колгоспах району треба поставити на науковий грунт: на досвіді цього року ми повинні вивчити причини розтруски й усушки тогорішнього снігу.

„ЧУДИЛО"

В одній радянській установі працювала собі людина.

Хороша радянська людина, сумлінна й чесна, працювала добре на посаді заввідділу, і все в його відділі йшло так, як і належить бути в добрій радянській установі, де й кадри підібрано як слід, і роботу розподілено як слід...

Одне слово, все було добре та гаразд.

А очолювала ту радянську установу людина трішки іншого, сказать би, характеру: трішечки чванлива, трішки задавакувата, трохи задирикувата й криклива.

І все, може, було б і нічого, так вона, — та людина, що установу очолювала, — і справи своєї не знала.

Ясно, що вийшло: установа плану не виконала, людину, що її очолювала, з роботи зняли.

Буває...

А як людину з якоїсь посади знімають, то на її місце іншу призначають.

Так було й тут.

От прикликали до вищої установи отого вищезваного завввідділу та й кажуть йому:

— Іване Федоровичу! А ми хочемо вас призначити на посаду керівника установи! Як ви на це?

Іван Федорович подякував за довір'я до нього та й каже:

— А чи справлюсь я з такою відповідальною роботою? Чи не зарано мені йти на таку роботу, бо людина я ще молода і не дуже в цій роботі досвідчена!

— Та ви ж, — кажуть йому, — блискуче ведете свій відділ!

— Дякую за оцінку, та відділ — це не вся установа! Роботу відділу я знаю, вивчив її і працюю, як ви кажете, непогано! Боюсь я, товариші, щоб не вийшло конфуза, хай би я ще кілька часу завідував відділом та приглядався й вивчав роботу всієї установи... А тоді, може, з вашою допомогою, й узявся очолювати...

— А ви подумайте! — сказали Іванові Федоровичу...

— Добре, я подумаю...

Думав, думав Іван Федорович та й вирішив порадитися з керівником відділу постачання, — з дуже рвучкою людиною, що в його роботі «все горить»... І сам він задоволений, й установа задоволена, й усі на світі задоволені.

— Порадьте, — звернувся Іван Федорович до нього, що його робити. Хотять мене призначити керівником нашої установи. А я вагаюсь, боюсь, що не впораюся з роботою!

Керівник відділу постачання підскочив та до Івана Федоровича, та йому руку тисне, та сідати запрошує:

— Сідайте, сідайте, голубе! Сідайте. Ну, чого ви стоїте? Сідайте!

Іван Федорович сів.

— Ну, яка ж буде порада з вашого боку? — питає Іван Федорович у керівника відділу постачання.

А той весело запитує:

— Вагаєтесь?

— Вагаюсь!

— А чому?

— Робота ж серйозна, а я ще мало з нею обізнаний!

Начальник ще веселіше зареготався:

— От чудило! У вас простого арифметичного розрахунку чортма, шановний Іване Федоровичу!

— Якого розрахунку?

— А такого! Вас призначають. Справи йдуть кепсько. Але ви сидите на відповідальній посаді! і до вас придивляються, як до новака. Це — вам мінімум один рік. Далі у вас справи, припустимо, не поліпшуються, всі вивчають та аналізують, в чім справа, чому саме не йде як слід робота. Це вам забезпечено другий рік. Третій рік теж забезпечений, доки вас знімуть і знайдуть нового начальника! Ще раз кажу: чудило, у вас забезпечено три роки відповідальної роботи! А ви вагаєтесь! Тричі чудило!

Іван Федорович хотів ударити постачальника чорнильним прибором із пластмаси, але пожалів прибора, повернувся, вийшов із кабінета й промовив якесь слово, але всього слова ніхто не почув, а почули тільки першу літеру «ссс...»

* * *

Ми не знаємо, чи погодився Іван Федорович очолити установу, але сміливо можемо сказати, що з нього буде хороший керівник.

Остап ВИШНЯ

Широкі натури

Древофабрика нарешті
Перший видала буфет.
З цього приводу у тресті
Завдано було бенкет.
Люди там були хороші...
На державні, звісно, гроші.
Цілу ніч пили та їли,
Знову їли, знов пили.
Вранці встати захотіли —
Й сіли-пали під столи.
Як до одного заводу
Та прибув якийсь поет, —
Ждали там на цю нагоду
І зробили той!.. бенкет.
Люди й тут були хороші...
На державні, звісно, гроші.
Рясно корки полетіли
В стелю, в стіни, на столи...
Треті півні як запіли —
Всі готові вже були.
Як директор Маслобази
Та надів новий кашкет.
Всякі там жуки й пролази
Завдали йому бенкет.
В них діла були хороші...
На чужі, звичайно, гроші.
Тільки в зал вони ступили, —
Як з міліції прийшли...
Ну, бенкет вони закрили,
Всіх під ручку повели.

Їхні портрети

БАЗІКА

Цей вам легко доведе,
Що карась од рака...
І ніхто його й ніде
Не перебалака.

СКЕПТИК

Цей сумнівається завжди,
Не вірить він іще й тепер,
Що завше після середи
В календарі стоїть четвер.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Київ Перцю

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Директор Сквирського Будинку культури М. Ф. Владеєв — людина кипучої енергії й невичерпної ініціативи. Його енергія не вкладається у звичайні рамки. Владеєву тісно. Ніде розмахнутись. От і їсть Владеєва нудьга. А з нудьги він п'є. А напившись, шукає виходу своїй кипучій натурі. Недавно, прийшовши на роботу, він всю свою енергію зосередив на бухгалтерові Протоцькому. За якихсь 10 хвилин бухгалтерове обличчя Владеєв перетворив на маскарадну маску. Після цієї художньої обробки т. Протоцький два тижні не виходив на роботу.

Мешканці Сквири стараються тепер обминати Будинок культури десятою дорогою, щоб запобігти приємній зустрічі з директором Будинку культури Владеєвим.

ГЕНЕРАЛОВА, БАРАНОВ, ГРОД

м. Сквира,
Київської області.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

На складі Харківського канатного заводу пацюки поїли одежу для учнів ФЗН. Поїли вони, звичайно, не все дощенту, клапті залишились: в піджаку, приміром, нема одної поли чи коміра, гімнастерка без рукава і т. д.

Відділ робітничого постачання вирішив продати цю недоїдену одежу через свій магазин робітникам. Роздали талони і почалася торгівля. Робітники дивуються, чому пацюки не об'їли голови тому, хто міг дати таке розпорядження, і тому, хто так беріг на складі державне майно.

О. ІВАНОВ

м. Харків

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Я мав їхати від станції Ворожби до Конотопа. Підійшовши до вагона поїзда Харків — Львів, я, звичайно, пред'явив квиток.

— Немає місць! — заявляє провідник.

Підійшов я до другого, до третього вагона. Провідники ніби змовились: — Немає місць!

Коли це назустріч начальник поїзда.

— Товаришу, — кажу, — я кореспондент сумської обласної газети «Більшовицька зброя». Іду в справах виборів до Конотопа, ось квиток.

— В поїзді немає місць! Хочете, сідайте в мою торбу! — запропонував начальник.

Оскільки в мене був квиток на поїзд, а не в торбу начальника поїзда, я пішов на хитрощі.

— От що, шановний, — кажу, — в моєму портфелі є півлітра спирту... Пусти до Конотопа...

— Забожись! — (Каюсь, Перче, забожився).

— Гляди, а то зараз же шпали підрахуєш...

Двері вагона відчинились. — Ходім! — мотнувши головою на купе, сказав начальник поїзда.

Я зайшов. Доки начальник наливав у склянку воду, щоб запивати спирт, я придивився до нього: він був уже напідпитку.

— Де ж спирт?!

На моє щастя, зайшла провідниця.

— Пускати будемо кого? Зараз Путивль...

— Путивль? Жодного пасажира! — наказав начальник.

Провідниця вийшла, а я й кажу:

— Треба ж познайомитись... Так же ж ніхто не п'є...

— На біса... Став спирт і закуску!

Я дістав з портфеля смажену курку, яку взяв собі в дорогу, і поклав на стіл. З'їсть, думаю, і заспокоїться.

— А спирту, — кажу, — нема.

— Тоді йди геть з купе...

Доїхав я до Конотопа та й спитав начальника, як його прізвище. Мовчить. Спитав я в провідниці.—Йолкін! — каже. Спитав у другої. — Пічкур! — А третя зо мною й говорити не схотіла. Я обійшов усі вагони, але довідатись про прізвище шахрая не зміг.

Шановний Перче, сподіваюсь, що за наведеними прикметами ти відшукаєш цього загребущого начальника. Не забудь, що поїзд вийшов з Харкова 7 січня цього року.

Ол. КУШКО,

кореспондент сумської газети «Більшовицька зброя».

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

До редакції надійшов лист про те, що працівники Звенигородського райвідділу МВС (Київщина) Тривальський та Сомеско беруть хабарі.

Розслідуванням, проведеним на місці, факти підтвердилися. Справу розглядав Військовий трибунал військ МВС Київської області. Сомеско засуджений на 8, а Тривальський на 7 років позбавлення волі.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Частенько ми одержуємо від голови райплану Володарського району тов. Адарюкова різні директиви, листи. Одержали оце й сьогодні. Всією канцелярією читали та сміялися. Що він хоче сказати — ніяк не втямимо. Може ти розбереш. Ось він, цей лист:

«Азовське лісництво
тов. Нижниковському.

Виконком Володарської райради повідомляє Вам, що одержана скарга № 73, на предмет відпуску Вам палива розібрана і повідомляємо, що за одержанням по вині для заготівлі палива собі звернутися необхідно в Азовський ліс готових дров нема ні у Виконкомі Райради, ні Азовському лісі, заготовити палива в лісі Вам дозволив, як сім'ї військовослужбовця».

Хоч з початку читай, хоч з кінця,— все одно виходить: «На городі бузина, а в райплані Адарюков».

І. ПІДДУБНИЙ

Азовське лісництво,
Володарський район,
Сталінська область.

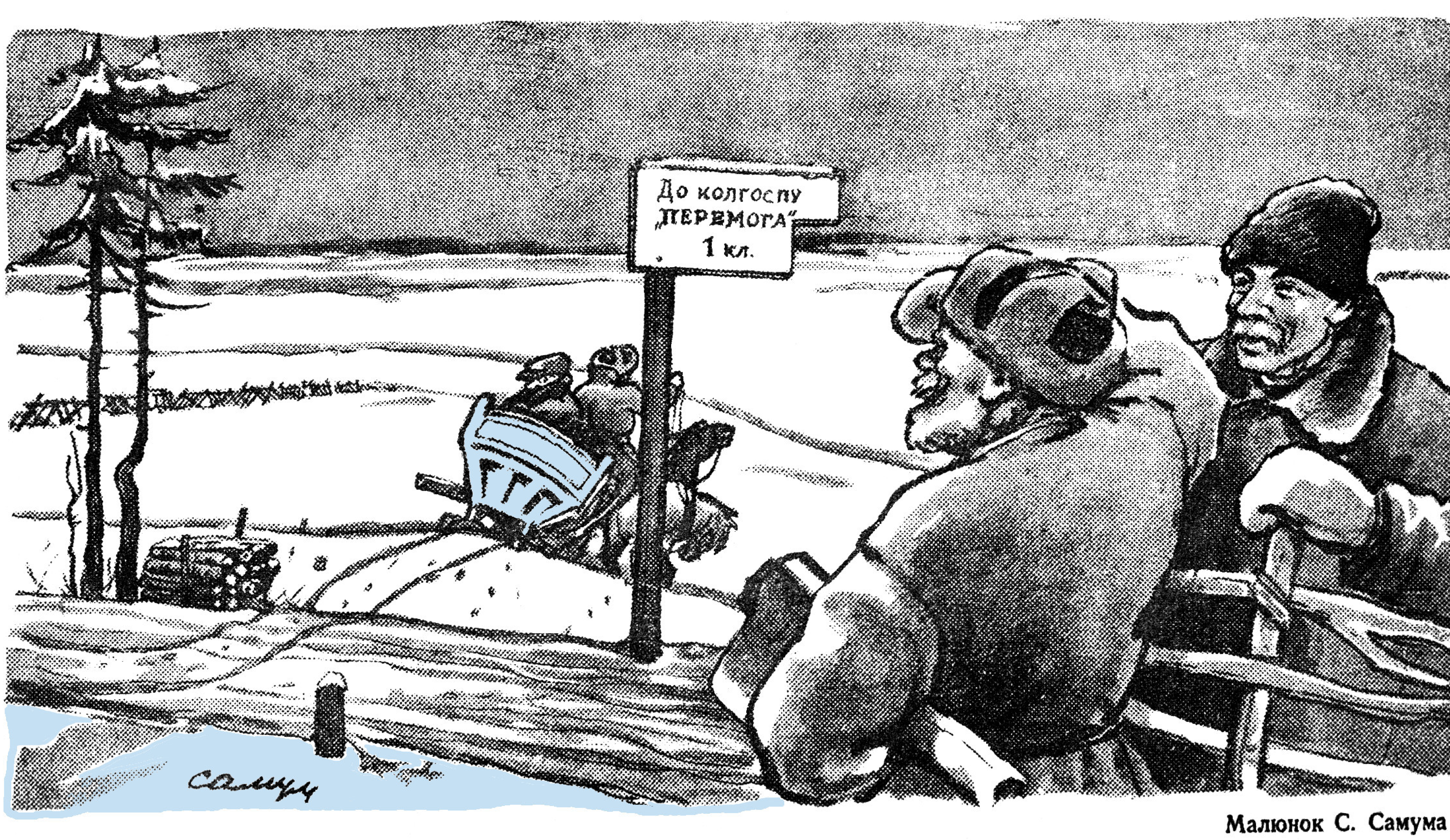
ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Містечко Широке — районний центр на Дніпропетровщині — електрифіковано. Але Інгулецька електропідстанція «Дніпросільелектро» дає електроенергію тільки об 11—12 год. ночі, коли всі вже сплять. А ввечері в квартирах у Широкому темно.

Ми просимо через «Перець» винести подяку «Дніпросільелектро» та Інгулецькій електропідстанції за те, що нам дуже видно тепер спати, і ясні сни через те нам сняться.

Н. ГАРДАШ

м. Широке,
Дніпропетровської області.

Малюнок С. Самума

КОНІ НЕ ВИННІ

— Чого це заврайземвідділу десятою дорогою обминає нашу артіль?
— А хіба ти не бачиш, що він і досі нашими жеребцями їздить?

ПРОСУВАННЯ ПО СЛУЖБІ

Малюнок К. Заруби

— Швидко ти, Андрію, по службі просуваєшся. Недавно ще одним танком командував, а тепер тобі цілу бригаду дали.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: - 4-65-56, дод. 34.
Прийом щодня від 2 до 6 год. Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 4 (111) (на укр. языке). Підписано до друку 24. II. 1947 р. Стат формат 72x105 см. 1 друк. арк.
Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

БФ 00255. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 476. Тираж 50.000.